

BETER DAN OOI

EERDER VERSCHENEN IN DE WHISKEY CREEK-SERIE:

Eindelijk zomer
Nieuwe dromen
Kerstmis in Whiskey Creek
Een zonnige lente

Brenda
NOVAK
BETER DAN OOIT

Vertaling Joost Poort

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *This Heart of Mine*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost Poort
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1233 9
ISBN 978 94 027 6820 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was de eerste keer dat ze haar zoon zou zien sinds de dag waarop ze van hem was bevallen. Phoenix Fuller had een eeuwigheid op dit moment gewacht. Zestien jaar lang had ze elke ademtocht geteld, zo leek het, terwijl ze wachtte tot ze Jacob weer zou zien.

Hoezeer ze er ook naar uitkeek, ze had zich voorgenomen niet te huilen of te proberen hem te omhelzen, of iets anders te doen wat een puber in verlegenheid zou brengen. Ze was een vreemde voor hem. Natuurlijk hoopte ze dat daar verandering in zou komen nu ze weer in Whiskey Creek was. Maar ze wist dat ze zich moest inhouden, omdat hij anders misschien niets met haar te maken zou willen hebben – als zijn vader er niet al voor zou zorgen dat Jake haar op afstand hield. Ongetwijfeld schaamden ze zich allebei voor haar. Ze kwamen allemaal uit hetzelfde kleine dorp; ze zou het feit dat ze sinds Jacobs geboorte in de gevangenis had gezeten niet kunnen verbergen.

Haar hart maakte een sprongetje toen ze Jacob en zijn vader, Riley Stinson, uit een grote pick-up zag stappen en naar de ingang van het restaurant zag lopen. Allemachtig, wat was haar zoon lang, dacht ze terwijl ze naar hem staarde. Het was haar een raadsel hoe hij zo groot had kunnen worden; zelf was ze nauwelijks een meter vijftig. Zelfs nu ze vijfendertig was, kon ze voor veel jonger doorgaan als ze geen make-up op had en haar haren in een staart droeg. Wat betreft lengte en lichaamsbouw leek Jacob op zijn vader. Hij had dezelfde brede schouders, smalle heupen en lange benen.

‘Er is een tafel voor u vrij.’

Phoenix zou de gastvrouw niet hebben gehoord als die niet haar arm had aangeraakt. Met grote moeite wendde ze haar blik af van het raam en zei: ‘Bedankt. De anderen zijn er zo.’

‘Prima. Laat het me maar weten wanneer u aan tafel wilt gaan.’ Beleefd glimlachend bracht de jonge vrouw een stel dat in de buurt stond naar hun tafel.

Onmiddellijk richtte Phoenix haar ogen weer op haar zoon. De stortvloed aan gevoelens die haar ineens overviel, was zo hevig dat ze bijna de toiletten in vluchtte. Ze kon zich geen emotionele uitbarsting veroorloven. Hemel, laat me alsjeblieft niet huilen, smeekte ze. Hij zal niet meer bij me in de buurt willen komen als ik dat doe. Hoe harder ze echter haar best deed om haar tranen te bedwingen, hoe minder ze zichzelf in bedwang had. In paniek glipte ze een kleine alkoof bij de toiletten in en liet haar hoofd tegen de muur rusten. Diep ademen, zei ze tegen zichzelf. Verknaal dit niet.

Het belletje boven de restaurantdeur rinkelde, waardoor ze wist dat Riley en Jacob binnen waren gekomen. Ze stelde zich voor hoe ze rondkeken, misschien geërgerd omdat ze haar niet zagen. Maar ze stond als aan de grond genageld. Ze kon zich eenvoudigweg niet bewegen.

‘Hoi,’ hoorde ze de gastvrouw zeggen met een vertrouwdheid die niet in haar stem had doorgeklonken toen ze Phoenix begroette. ‘Het is druk vanochtend, zoals altijd op zaterdag. Maar als jullie het niet erg vinden om een paar minuten te wachten, regel ik een tafel voor jullie.’

‘We hebben afgesproken met iemand die hier al zou moeten zijn.’

Dat was ongetwijfeld Rileys stem, hoewel Phoenix niet kon zeggen dat ze die herkende. Haar herinneringen aan hem waren erg levendig, maar ze waren allebei zo jong geweest, en hij was heel erg veranderd. Hij was niet meer de magere tiener die ze had gekend op de middelbare school, maar een man met harde spieren en een stevig lichaam, een man in de kracht van zijn leven. Dat was haar duidelijk geworden toen ze hem zojuist naast haar zoon had zien lopen.

‘Met wie hebben jullie afgesproken?’ vroeg de gastvrouw.

‘Ze heet Phoenix Fuller,’ was Rileys antwoord.

‘Hoe ziet ze eruit?’

‘Dat weet ik niet zeker, niet tegenwoordig,’ zei hij.

Phoenix trok een gezicht. Haar schouderlange donkere haar kon ermee door. Het was dik en waarschijnlijk het mooiste aan haar uiterlijk. Haar bruingroene ogen waren ook niet onaantrekkelijk. Ze had niet het gevoel dat ze lelijk was, maar hij had nooit de littekens in haar gezicht gezien. Die had ze nog niet gehad toen ze de gevangenis in was gegaan.

Riley vervolgde: ‘Ze is niet erg groot,’ alsof dat het enige was wat onveranderd was gebleven.

‘Er was hier net een vrouw die zei dat ze op twee anderen wachtte,’ merkte de gastvrouw op, ‘maar ik weet niet waar ze is gebleven.’

Vastbesloten deze kans niet voorbij te laten gaan nadat ze er zo lang op had gewacht, drukte Phoenix haar nagels stevig in haar handpalmen. Toen haalde ze diep adem en liep de alkoof uit. ‘Het spijt me. Ik... moest mijn handen wassen.’

Haar wangen brandden toen ze zag dat Riley zijn wenkbrauwen fronste. Hij was er duidelijk niet blij mee dat ze hier samen waren. Hoogstwaarschijnlijk had hij de afgelopen zeventien jaar gehoopt dat hij haar nooit meer zou hoeven zien, zeker niet omdat haar vrijlating twee keer was uitgesteld nadat ze haar oorspronkelijke straf had uitgezeten.

Ach, ze had geweten dat deze eerste ontmoeting niet gemakkelijk zou zijn. Ze rechtte haar rug, negeerde zijn afkeurende blik en wendde zich tot Jacob. ‘Hallo, ik ben je moeder.’

Hoewel ze ontelbare keren had geoefend op het uitspreken van die woorden brak haar stem bijna. Ze moest al haar wilskracht aanwenden om haar gevoelens in toom te houden. ‘Maar je mag me Phoenix noemen als dat natuurlijker voelt. Ik verwacht niet dat...’ Haar tong voelde zo dik en log dat ze nauwelijks kon pra-

ten. ‘Ik verwacht niet dat je iets doet wat je niet wilt doen. Niet als het op mij aankomt.’

Het leek Jacob te verbazen dat ze dat meteen zo onomwonden zei, maar ze had ook de indruk dat hij zich een beetje ontspande. Dus stak ze haar hand uit. ‘Ik vind het erg fijn om je te ontmoeten. Dank je dat je bent gekomen. Ik hoop dat dit restaurant je bevalt. Just Like Mom’s was altijd een van mijn favoriete plekken om te eten toen ik hier woonde, dus ik hoopte dat het... nog steeds populair is.’

Jacob keek zijn vader even aan voor hij haar hand schudde. ‘Hallo,’ mompelde hij, al keek hij haar niet recht aan.

Zich voorhoudend dat dit normaal was, dat een zekere terughoudendheid te verwachten was, liet ze zijn hand snel weer los. Ze wilde niet dat hij zou merken hoe erg ze trilde.

‘Zijn jullie klaar om aan tafel gaan?’ De gastvrouw, die even afgeleid was geweest door een paar vertrekkende gasten, keek nu met een nieuwsgierige blik naar hen. Vermoedelijk had ze beseft dat dit dé Phoenix Fuller was waar ze zoveel over had gehoord: de vrouw die was veroordeeld voor het doodrijden van haar rivale met de oude auto van haar moeder, net voor haar eindexamen.

‘Ja, graag.’ Phoenix kon de blikken van de twee mannen achter haar bijna voelen terwijl de gastvrouw hen voorging naar een box in een hoek van het restaurant. Toen ze eenmaal zaten, leunde ze achterover. Een serveerster bracht water.

‘Je kunt kiezen wat je wilt,’ zei ze tegen Jacob terwijl ze de menukaart opensloeg. Het was te vroeg om dat te zeggen, maar ze was nerveus. En ze had in de weken voor haar vrijlating hard gewerkt om deze maaltijd voor hem te kunnen betalen. Ze wilde dat hij er echt van zou genieten.

‘Ik vind de Belgische wafel met ijs en aardbeien erg lekker.’

Blij dat hij iets feestelijks had uitgekozen, glimlachte ze. ‘Dan moet je die bestellen.’ Te laat realiseerde ze zich dat zijn vader degene was die dat moest beslissen; het was geen gezond eten, en

ze had absoluut geen zeggenschap over Jacob. Dus keek ze Riley aan. ‘Als je vader dat goedvindt dan.’

Toen Riley zijn toestemming had gegeven, wendde ze haar blik af. Het was makkelijker om niet naar hem te kijken. Als ze Jacob alleen had kunnen uitnodigen, zou ze dat hebben gedaan. Haar gevoelens voor haar zoon waren al overweldigend genoeg. De aanwezigheid van zijn vader maakte deze lastige situatie nog moeilijker.

‘Jij kunt uiteraard ook bestellen wat je wilt,’ zei ze tegen Riley. ‘Ik betaal.’ Zodra ze de woorden had uitgesproken, voelde ze haar wangen gloeien. Wat een stomme opmerking! Riley was een succesvolle aannemer. Hij zat er niet op te wachten dat een oud-gevangene zijn ontbijt betaalde. En ze wist dat – hoewel ze elke cent die ze kon missen naar hem had gestuurd voor het onderhoud van haar zoon – haar bijdrage karig was geweest vergeleken bij alles wat hij al die jaren voor Jacob had gedaan. Waarschijnlijk vond Riley haar aanbod om voor hem te betalen lachwekkend. Maar ze wilde gul zijn. Op het moment had ze zo weinig geld dat een ontbijt buiten de deur een flinke aanslag was op haar reserves.

‘De omelet met garnalen is lekker.’ Hij legde de menukaart weg zonder er echt naar te hebben gekeken.

De omelet met garnalen en de Belgische wafel waren beide dure gerechten op de kaart, maar dat vond Phoenix niet erg. Snel rekende ze uit hoeveel geld ze overhad en zocht vervolgens naar iets onder de vijf dollar. ‘Ik heb niet zoveel honger,’ mijmerde ze hardop, zodat ze het niet vreemd zouden vinden dat ze iets kleins bestelde. ‘Ik denk dat ik alleen toast en koffie neem.’

Zodra ze haar menukaart had laten zakken, wilde ze die meteen weer als een schild voor haar gezicht houden. Riley en haar zoon namen haar op met een keurende blik. Hoewel ze had verwacht dat ze nieuwsgierig zouden zijn, was het niet prettig om te worden bekeken als een vreemd – en niet bijzonder welkom – insect.

Door hun blikken was ze zich nog sterker bewust van de littekens in haar gezicht. Ze wilde niet dat ze daar te lang naar keken.

‘Hoelang ben je al terug?’ vroeg Riley, kennelijk om de stilte, die ongemakkelijk begon te worden, te verbreken.

Ze legde de menukaart aan de kant en vouwde haar handen in haar schoot. ‘Drie dagen.’ Hoewel ze meteen contact met hem had willen zoeken, had ze tijd nodig gehad om moed te verzamelen. Uiteindelijk had hij haar duidelijk gemaakt dat hij niet wilde dat ze weer in Whiskey Creek zou komen wonen.

Terwijl hij zijn glas water oppakte, vroeg hij: ‘Wie heeft je opgehaald?’

Ze had een taxi moeten nemen, maar dat wilde ze niet toegeven. ‘Een kennis die... Nou ja, meer een soort vriendin.’

Het klonk vaag, maar hij leek het te geloven. ‘Ik dacht dat je moeder misschien...’

‘Nee, die kan niet... Ze rijdt tegenwoordig niet meer.’ Met haar bijna tweehonderdtachtig kilo paste Lizzie niet in een auto. Haar moeder had een kluizenaarsbestaan geleid vanaf het moment waarop Phoenix en Riley verkering hadden gekregen. Naast haar overgewicht kampte ze met een ziekelijke verzamelwoede en een depressie. Ze had geen auto en ook geen internet. Er was een vriendelijke man van de baptistenkerk die – voor slechts tien dollar per week – boodschappen voor haar deed en soms met een van haar honden naar de dierenarts ging. Als hij er niet was geweest, had Lizzie de tijd dat Phoenix in de gevangenis zat misschien niet overleefd. Het was niet alsof haar vader iets om haar of haar moeder gaf. Hetzelfde gold voor haar broers.

Haar vader had haar moeder verlaten toen zij in verwachting was geweest van Phoenix. Niemand wist waar hij tegenwoordig woonde. Haar twee oudere broers, die kapot waren geweest van zijn vertrek, waren uit Whiskey Creek vertrokken toen zij nog op school zat.

Riley wist ongetwijfeld in wat voor omstandigheden Lizzie

leefde. Probeerde hij te benadrukken wat hij in zijn laatste brief had geschreven: dat hij vond dat het beter was voor Jacob als ze geen deel uitmaakte van zijn leven? Hij had ook Lizzie genoemd als een negatief voorbeeld. Lizzies vele problemen waren de reden waarom Jacob zijn oma in zijn hele leven maar drie of vier keer had mogen bezoeken. Haar moeder had uiteraard nooit zelf contact met hem gezocht. Hoewel Lizzie zei dat haar kleinzoon haar bot had afgewezen, had ze diep in haar hart het gevoel dat ze niet goed genoeg voor hem was, zeker omdat hij uit een nette, alom gerespecteerde familie als de Stinsons kwam.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg Riley nadat hij nog een slok van zijn water had genomen.

Phoenix weigerde zich te laten verleiden tot een gesprek over haar moeder. Sterker nog, ze wilde elk onderwerp vermijden waardoor hij geneigd zou zijn contact tussen haar en Jacob te verbieden. ‘Goed.’

‘Goed?’ herhaalde hij. ‘Is dat alles? Ik heb haar al jaren niet meer op straat gezien.’

Jacob wierp zijn vader een geërgerde blik toe. ‘Je weet hoe ze is, pap.’

Nadat Phoenix haar keel had geschraapt, zei ze: ‘Het zal beter met haar gaan nu ik thuis ben. Daar zal ik voor zorgen. En ze zal jou of Jacob niet lastigvallen. Daar zal ik ook voor zorgen.’

‘Hoe kan ze ons lastigvallen als ze het huis niet uit komt?’ vroeg Jacob, die zijn vader fronsend aankeek. ‘Heeft ze ons tot nu toe soms lastiggevalen?’

‘Laat mij dit maar afhandelen,’ zei Riley.

Phoenix voelde de behoefte om met Riley in te stemmen. Het zou niet goed zijn als hij het gevoel kreeg dat Jacob haar kant koos, in welke discussie dan ook. Riley kon haar hart breken, aangezien hij bepaalde of ze zou krijgen wat ze het liefst van alles wilde: een band met Jacob. Dus moest ze eerst haar relatie met hém veiligstellen.

‘Je vader heeft gelijk. Mijn moeder kan mensen... in verlegenheid brengen. Ik weet nog hoe het was toen... toen ik op school zat. Maar ze is, eh... Nou ja, zoals je zelf al zei, komt ze nooit buiten, dus het lijkt me heel sterk dat ze problemen zal veroorzaken.’ Behalve als Jake bij haar thuis zou komen, maar daar zou ze tegen die tijd wel een oplossing voor bedenken. Als het überhaupt ooit zou gebeuren.

Duidelijk geërgerd door de overbezorgde houding van zijn vader, zei Jacob grommend: ‘Ik ben niet degene die daar bang voor is.’

Ze hoopte dat hij het meende, want de jongen had het al zwaar genoeg met haar als moeder. Er waren maar weinig kinderen die hoefden te leven met het stigma dat hun moeder door iedereen werd gezien als een moordenaar. ‘Ik hoorde dat je heel goed bent in honkbal,’ zei ze, in een wanhopige poging het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

Die opmerking leverde haar een verlegen glimlach van Jacob op. Nu zag ze pas echt hoe ontzettend knap en charmant haar zoon was. Met zijn amberkleurige ogen en bijna zwarte haar leek hij nog meer op zijn vader dan ze aanvankelijk had gedacht.

‘Honkbal is mijn lievelingssport.’

‘Het is een hele prestatie om als derdeklasser al pitcher te zijn,’ zei ze tegen hem. ‘Honkbal wordt hier erg serieus genomen.’

Dat leek Riley in een betere stemming te brengen, en hij gaf zijn zoon een duwtje tegen zijn schouder. ‘Vorige week wierp hij bijna een *no-hitter*.’

Jacob trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bijna, maar niet helemaal.’

‘Het seizoen is pas begonnen,’ stelde Riley hem gerust.

Phoenix vond het heerlijk om de trots in Rileys stem te horen, een trots die ze zelf ook voelde. Maar het kostte haar moeite om het gesprek aan de gang te houden. Dat kwam onder andere doordat ze jarenlang nauwelijks met anderen had gepraat, behalve met een paar goede vriendinnen in de gevangenis. Ze beschouwde zichzelf

niet als een bijzonder onderhoudende persoon. En het hielp ook niet dat ze het liefst alleen maar naar Jacob zou staren om elke lijn van zijn gezicht in zich op te nemen. De weinige foto's die ze zo nu en dan had ontvangen, hadden haar zoon geen recht gedaan. Op de laatste foto, die twee jaar geleden in een kerstkaart had gezeten, had hij een beugel gehad. Hoewel het Riley weinig moeite had gekost, was ze hem buitensporig dankbaar geweest dat hij haar die had gestuurd. Ze had de kaart en de foto nog steeds. Het waren twee van de schamele bezittingen die ze had meegenomen uit de gevangenis.

'Ben je van plan honkbal te spelen wanneer je straks op de universiteit zit?' wilde ze weten.

'Absoluut,' antwoordde hij. 'Er is al een aantal universiteiten in me geïnteresseerd. Heel goede universiteiten, zelfs. Ik hoop dat ik een beurs krijg.'

Het ging zo goed met hem, hij had een stralende toekomst voor zich. En dat was allemaal te danken aan Riley. Hij had hun zoon een geweldige opvoeding gegeven. 'Wat ontzettend spannend!' zei ze. 'Ik weet zeker dat je er een krijgt.'

Toen de serveerster hun bestelling kwam opnemen, berekende Phoenix opnieuw wat ze zou moeten betalen, aangezien vader en zoon ook nog jus d'orange bij het eten bestelden. Het zou gênant zijn als ze straks te weinig geld had om de rekening te betalen. 'Voor mij alleen koffie,' zei ze voor de zekerheid.

'Is dat alles wat je wilt?' vroeg Jacob.

'Ik eet nooit zoveel bij het ontbijt.' Hoewel ze trek had, zou ze toch niets kunnen eten door de zenuwen.

'Geen wonder dat je zo klein bent. De meeste meisjes op school zijn twee keer zo lang als jij,' zei hij. 'En sommige zijn nog niet eens uitgegroeid.'

'Ik mag dan klein zijn, maar ik ben wel sterk,' zei ze plagend, en ze boog haar arm om haar spierbal te laten zien.

'Dat heb ik gehoord. Je hebt een paar keer flink geknukt in de --'

‘Laten we daar niet over beginnen.’

Haar zoon bloosde en zweeg toen Riley hem onderbrak.

‘Het is niet erg, hij mag zeggen wat hij wil,’ zei ze geruststellend tegen Riley voor ze zich tot Jacob wendde. ‘Ik werd gedwongen mezelf te verdedigen, maar ik... kon ze wel aan.’ De ene keer beter dan de andere. Dat was afhankelijk geweest van hoeveel mensen haar tegelijk belaagden.

‘Hoe ontstonden die gevechten?’ vroeg Jacob.

Welk gevecht zou ze noemen? Ze vermoedde dat hij het meest geïnteresseerd was in het gevecht waarbij ze het litteken op haar lip had opgelopen. Hoewel ze niet al te diep wilde ingaan op het leven in de gevangenis, wilde ze hem ook niet het gevoel geven dat hij bepaalde onderwerpen moest vermijden.

‘Sommige vrouwen waren nogal... bezig om hun territorium te verdedigen,’ zei ze. ‘Ik heb een paar keer moeten vechten omdat ik anders de rest van mijn tijd daar gepest zou worden, begrijp je? Waarschijnlijk ken je dat soort gedrag wel van school.’ Aangezien ze voor haar leven had gevochten, had ze bitter weinig keus gehad, maar ze wilde het niet zo grimmig laten klinken.

Jacob fronste zijn voorhoofd, duidelijk niet helemaal overtuigd. ‘Dus jij was niet degene die het gevecht uitlokte?’

‘Zou jij een gevecht uitlokken als je zo klein was als ik?’ vroeg ze lachend, hopend dat hij ook zou glimlachen.

Dat deed hij niet, maar hij leek nu minder sceptisch. ‘Nee. Ik kan me niet eens voorstellen hoe je jezelf hebt verdedigd.’

‘Zoals ik al zei,’ ze knipoogde om haar diepere gevoelens te maskeren, ‘ben ik sterker dan ik eruitzie.’

Terwijl hij haar gezicht aandachtig bekeek, vroeg hij: ‘En daar komt dat litteken van?’

Instinctmatig raakte ze de plek op haar lip aan met haar tong. Een medegevangene had haar het litteken twee jaar geleden gegeven, net voor ze zou worden vrijgelaten. Nou ja, de snee en de tweeëntwintig hechtingen; het litteken was later gekomen. ‘Ja.’

‘Van een vuist?’

‘Nee, het was een scheermes,’ antwoordde ze terwijl ze ongemakkelijk ging verzitten, beseffend dat Riley er waarschijnlijk niet blij mee was dat ze dat gruwelijke voorval noemde. Maar ze wilde Jacobs vraag eerlijk beantwoorden, zodat ze verder konden komen. Ze wilde hem het gevoel geven dat ze zijn vragen serieus nam.

‘Dat moet pijn hebben gedaan,’ zei hij. Hij vertrok zijn gezicht.

Het had inderdaad pijn gedaan, maar dat was niet het ergste geweest. De vrouwen hadden – samen met een cipier die altijd iets tegen haar had gehad – het hele voorval zorgvuldig gepland om haar dwars te zitten. Uiteindelijk had zij de schuld gekregen van het gevecht, waardoor ze twee jaar langer in de gevangenis had moeten zitten. Was dat de reden waarom Jacob haar uithoorde? Hadden ze hem verteld dat ze een onruststoker was toen ze niet was vrijgelaten?

Het was een van de zwartste dagen in haar leven geweest, maar ze haalde haar schouders op omdat ze hem er niet mee wilde belasten. ‘Viel wel mee. Maar iets anders, ik wil je heel graag zien pitchen, als je het niet vervelend vindt dat ik naar een wedstrijd kom kijken.’ Voor hij kon antwoorden, hield ze haar hand omhoog. ‘Ik zal op de tribune van de tegenstanders gaan zitten, dus daar hoeft je je geen zorgen over te maken.’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Waarom zou je aan de kant van de tegenstanders gaan zitten?’

Omdat ze zich niet kon voorstellen dat hij in het openbaar gezien wilde worden met een moeder die in de gevangenis had gezeten wegens moord. Mensen zouden haar herkennen en zich realiseren wat hun relatie was. ‘Ik wil liever geen problemen veroorzaken.’ Na die woorden keek ze Riley aan, in de verwachting dat hij met haar zou instemmen. Per slot van rekening had hij het stigma van haar verleden aangevoerd als een van de redenen waarom Jacob beter af was zonder haar. Hopelijk had ze hem nu duidelijk gemaakt dat hij niets van haar te vrezen had.

Hij zei echter niets. Niet dat ze niet mocht komen, zoals ze had gevreesd. Hij legde even zijn hand op zijn mond, wreef daarna over zijn kin en legde toen zijn bestek recht. Uiteindelijk was het Jacob die haar verzekerde dat ze kon gaan zitten waar ze maar wilde. Ach, dat zei hij waarschijnlijk alleen omdat hij een beleefde jongen was.

‘Goed, laat het me... Laat het me weten wanneer je moet spelen.’ zei ze. Als ze niets van hem hoorde, zou ze weten dat ze hem niet moest benaderen in het openbaar.

‘Hoe kan ik je dat laten weten?’ vroeg hij. ‘Heb je een vaste telefoon of een mobiel?’

Die had ze geen van beide. Dat kon ze niet betalen. Er waren veel te veel andere dingen die ze eerst moest kopen. ‘Nog niet, maar ik heb wel een laptop, en ik heb ontdekt dat Black Gold Coffee gratis internet biedt. Ik kan een profiel op Facebook aanmaken, zodat je me berichten kunt sturen. Als je vader dat goedvindt.’ Jacob zou haar ook kunnen bereiken via haar moeder, die in een aparte trailer op hetzelfde erf woonde, maar dat durfde ze gezien Rileys houding tegenover haar moeder niet voor te stellen.

‘Je hebt een laptop?’ vroeg Jacob.

‘Ja. Die heb ik gekregen van een van de bewaarders toen ik werd vrijgelaten. Het is een ouwetje, maar hij werkt.’

‘Dus je stuurt me een vriendschapsverzoek? Weet je hoe dat moet?’

Voor ze antwoordde, nam ze nog een slok van haar koffie. Omdat ze die ochtend niets had gegeten, voelde ze het effect van de cafeïne, maar ze was blij dat ze iets te doen had met haar handen. ‘Ik heb een computercursus gevolgd toen ik in de... Ik heb een computercursus gevolgd.’

‘O.’

‘Wat zijn je plannen nu je terug bent?’ wilde Riley weten. ‘Ben je op zoek naar werk of...’